Dat tweede optreden van Sonic Youth reken ik tot een van de vijf beste optredens – of algemener: tot een van de vijf beste manifestaties van publieke kunst – die ik heb ervaren (mannelijke, historiografische neurose van het opstellen van lijstjes, zoals het hoofdpersonage uit *High Fidelty* van Nick Hornby). Ook al heb ik Sonic Youth sindsdien in 2000, 2001, 2002, 2004 (twee keer), 2006 en 2007 'gezien' (in 2004, in Amsterdam, aten we zelfs in hetzelfde noedel-restaurant voorafgaand aan het optreden), die tweede keer blijft de beste. Misschien omdat toen, zoals in de lente van 1998, de relatie tot de muziek zich openbaarde, ze in de winter van 1999 versterkt en – waarom niet – eeuwig en echt is geworden.

Er zijn vervolgens een reeks bijwerkingen, eeltige uitwassen zelfs, van deze liefde; gênant en wereldvreemd, precies omdat ze vaak in alle nietsontziende hevigheid een eigen leven gaan leiden – het gaat om de gefingeerde werkelijkheid in het eigen gitaarspel enerzijds en de hebzuchtige verzamelwoede anderzijds. Wat dat laatste betreft, het is een curieuze mengeling van trots en schaamte, een combinatie die zich misschien wel vastzet op alles wat onvermijdelijk en levensnoodzakelijk is – 49 vinylobjecten, 71 cd-objecten, 8 boekobjecten, 6 dvd-objecten. Wat die andere uitwas betreft: ik kan nagenoeg elk muziekstuk van Sonic Youth naspelen op elektrische en/of akoestische gitaar – wat geen sinecure is want Sonic Youth speelt, met een paar uitzonderingen, geen enkele van hun nummers in een 'klassieke' stemming. En geen enkele van hun gitaren, met een paar uitzonderingen, zijn 'onbewerkt' gebleven. De zeldzame keren dat deze muzische activiteiten naar buiten zijn getreden, vielen ze door de mand. Het bewijs, eens te meer, dat niemand hoort wat ik hoor, niemand heeft wat ik heb, niemand houdt zoals ik houd van Sonic Youth.

Wat ik dus heb, is het volgende: Ik kan, ten eerste, nog veel meer dan ik hier heb gedaan, spreken over gestes, gebaren, geheugenplaatsen, gewoontes, gewenningen, genietingen, die rondom deze muziek zijn gaan hangen. Spreken over deze muziek *zelf*, zoals ik ooit in een pagina's lang abecedarium op *urbanmag* heb geprobeerd, mislukt jammerlijk. Ik moet, met andere woorden, de momenten waarop de muziek zwijgt evenzeer respecteren als de momenten waarop de muziek spreekt.

Ten tweede – en dat geldt bij uitzondering voor alle kunst – is er de treurige of zelfs onheilspellende vraag *waaruit* deze relatie zich heeft ontwikkeld. Ik zal niet gauw, zelfs niet een heel klein beetje, de schoonheid van deze muziek in een 'close-reading' kunnen verklaren, analyseren of scherpstellen. Dat is misschien niet meer dan een kwestie van gebrek aan ervaring, opleiding, lectuur of de juiste referentiekaders. Maar 'erger' is het feit dat ik evenmin uitputtend kan zeggen waarom ik de schoonheid van deze muziek nodig heb, en waarom mijn relatie ermee zich zo wijd heeft ingeworteld en vertakt – inderdaad als een boom met duizend bladeren.

Ten derde en tot slot, weet ik dat ik, hoe oud ik ook word, nooit nog een relatie zal kunnen ontwikkelen die langer *kan* duren dan mijn relatie met Sonic Youth. Of dat erg is, is een zinloze vraag. Die relatie heeft een gigantische geschiedenis geconstitueerd, een geschiedenis die ik samen met een duizendtal andere geschiedenissen *ben*, een liefdesgeschiedenis die gul maar kieskeurig betekenissen en plaatsen uitdeelt aan alles wat haar aanraakt, en een geschiedenis die ik, tijdens momenten van stilte en lawaai, alleen maar zal zien groeien.

i felt her hand and then i tried to make it more real, more real than this... so then i started feeling her hand and said what if i give you reiki, and it was funny because i just couldn't resist (...) it made it real in a sense, whether she was being real or not didn't matter anymore.

xxx

he was blinking fast, and i was laughing sometimes and sometimes looking away and every once in a while he looked at my hands but there came this time when we just were looking at each other's eyes and didn't stop.

xxx

I was trying not to cry but these tears were coming in my eyes and there was just this moment that I was lost and now there was no time and I was just here, I was just here with him and there was nothing

xxx